U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobce **O. M.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 8, Ledčická 649/15, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 10. 2018, č. j. 55 A 8/2017-38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 3. 2017, č.j. SO/22153/2016 byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a úhrada nákladů spojených s projednáním správního deliktu ve výši 1 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne ze dne 25. 5. 2017, č. j. KUJCK 65229/2017 zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, s níž spojil žádost o prominutí zmeškání lhůty k jejímu podání. Stěžovatel odůvodňuje opožděné podání nemocí advokáta, který byl od 8. 10. 2018 do 17. 10. 2018 a dále od 19. 10. 2018 do 26. 10. 2018 v pracovní neschopnosti. Stěžovatel je přesvědčen, že součástí práva na spravedlivé soudní řízení je i možnost požádat o prominutí zmeškání lhůty z mimořádných důvodů. Dále vyjádřil nesouhlas s právní úpravou § 106 odst. 2 *in fine* soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle níž zmeškání lhůty k podání kasační

stížnosti nelze prominout. Stěžovatel (respektive jeho zástupce) zastává názor, že tímto ustanovením došlo k nespravedlivému zvýhodnění žalobců v soudním řízení správním oproti správním orgánům, u nichž v rámci jejich organizační struktury existuje zastupitelnost zaměstnanců; navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil a podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení poslední věty § 106 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel se domnívá, že zájem na stabilitě soudního rozhodování v tomto případě neobstojí, neboť možnost soudního přezkumu je hodnotou vyšší. Doklad o pracovní neschopnosti advokáta dostatečně prokazuje nemožnost být v řízení před soudem činný a nemožnost efektivní komunikace mezi ním a klientem. Dovolává se principu humanity a k tomu uvádí, že ani nejbrutálnější diktátorské režimy nenutily nemocné do výkonu práce a nemoc účastníka řízení, popřípadě jeho zástupce, nepřičítaly účastníkům k tíži. Závěrem stěžovatel dodal, že odmítne-li Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost, obrátí se v této věci na Ústavní soud.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky, za nichž může ve věci jednat (podmínky řízení). Jednou z podmínek, jejíž absence neumožňuje správnímu soudu věc meritorně projednat [viz § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], je i dodržení zákonem stanovené lhůty pro podání návrhu.

[4] Z obsahu předloženého soudního spisu plyne, že rozsudek krajského soudu byl zástupci stěžovatele doručen prostřednictvím datové schránky v úterý dne 16. 10. 2018 (čl. 44 spisu krajského soudu). Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti; v souladu s § 106 odst. 2 a 4 věta před středníkem s. ř. s. je zde správně uvedeno, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu.

[5] Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odstavce 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle § 106 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s. je lhůta pro podání kasační stížnosti rovněž zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadení rozhodnutí vydal.

[6] Byl-li napadený rozsudek zástupci stěžovatele doručen v úterý dne 16. 10. 2018, pak lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet ve středu dne 17. 10. 2018 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v úterý dne 30. 10. 2018 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.); uvedený den – úterý – se svým označením shoduje s označením dne, který určuje její počátek, jímž je den doručení napadeného rozsudku zástupci, tedy úterý dne 16. 10. 2018. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději dne 30. 10. 2018 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Ze záznamu o ověření elektronického podání doručeného na

elektronickou podatelnu Nejvyššího správního soudu však plyne, že kasační stížnost byla podána prostřednictvím datové schránky dne 31. 10. 2018 v 22:13 hodin. Z výše uvedeného tedy zcela jednoznačně plyne, že kasační stížnost je opožděná.

[7] Pokud jde o žádost stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti, je třeba poukázat na ustanovení § 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s., podle něhož zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Nejvyšší správní soud přitom konstantně judikuje, že v případě opožděné kasační stížnosti, nelze použít ustanovení o prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu podle § 40 odst. 5 s. ř. s. (viz například usnesení ze dne 15. 10. 2003, č. j. 5 Azs 8/2003-34, a ze dne 16. 9. 2003, č. j. 4 Azs 10/2003-34). Je třeba zdůraznit, že § 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s. je, stejně jako § 72 odst. 4 s. ř. s. (lhůta pro podání správní žaloby), ve vztahu k § 40 odst. 5 ustanovením speciálním. Z judikatury zdejšího soudu se rovněž podává, že z uvedených důvodů je otázka vážnosti a omluvitelnosti stěžovatelem tvrzených důvodů zmeškání této lhůty irelevantní (například usnesení ze dne 18. 5. 2005, č. j. 1 Azs 127/2004-43, č. 1250/2007 Sb. NSS; k tomu srov. též rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 Ads 4/2004-57). Nejvyšší správní soud proto ani nemohl rozhodnout o žádosti stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti, neboť § 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s. takovou možnost vůbec nepředpokládá. Touto žádostí se soud zabývá pouze v odůvodnění usnesení o odmítnutí kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 9/2003-37, č. 68/2004 Sb. NSS).

[8] K argumentům stěžovatele, respektive jeho zástupce, rozporujícím souladnost § 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s. s ústavním pořádkem, Nejvyšší správní soud uvádí, že se obdobnou otázkou zabýval již v rozsudku ze dne 23. 5. 2012, č.j. 6 Ads 10/2012-41. Zde se vyjádřil k namítanému rozporu ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. (nemožností prominutí zmeškání lhůty pro podání správní žaloby) s ústavě zaručeným právem na přístup k soudu, přičemž žádný rozpor zde neshledal a věc nepředložil Ústavnímu soudu postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že závěry posledně citovaného rozsudku lze beze zbytku vztáhnout i na stejně koncipovanou propadnou lhůtu pro podání kasační stížnosti. Tímto závěrem nemůže nikterak otřást ani námitka údajné nerovnosti účastníků řízení ve správním soudnictví z hlediska zastupitelnosti osob, které za ně jednají. Takové tvrzení zcela opomíjí běžně užívaný (a zákonem předpokládaný) institut substituční plné moci a nemůže snad ani být ze strany zmocněnce stěžovatele – advokáta považováno za seriózní argumentaci.

[9] S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. jako opožděně podanou odmítl.

[10] O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) neboť v případech odmítnutí návrhu – zde kasační stížnosti – nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu